

Steve Cavanagh

# TR1NÁ3Ť

Preložila Marína Gálisová

**Ljndeni**

## PRVÁ KAPITOLA

V súdnej sieni za mnou nesedeli žiadni reportéri. Na miestach pre verejnosť neboli žiadni diváci. Žiadni znepokojení rodinní príslušníci. Len ja, moja klientka, žalobca, sudca, stenografka a súdna úradníčka. A ešte súdny ochrankár, ktorý sedel v kúte a potajomky na mobile pozeral zápas Yankees.

Bol som na adrese Center Street 100, v budove manhattanského trestného súdu, v malej súdnej sieni na ôsmom poschodí.

Nebol tu nikto iný, lebo nikomu inému na tom nezáležalo. Vlastne ani žalobcovi na prípade ktovieako nezáležalo a sudca stratil záujem, len čo si prečítal žalobu: držanie narkotík a drogového príslušenstva. Žalobca bol starý veterán Norman Folkes. Norm mal šesť mesiacov do dôchodku a bolo to na ňom vidieť. Vrchný gombík na košeli mal rozopnutý, oblek vyzeral, ako keby si ho kúpil za prezidenta Reagana, a dvojďňové strnisko na lícach bolo tým jediným, čo na ňom vyzeralo čisto.

Predsedaajúci sudca Cleveland Parks mal tvár ako vyfučaný balón. Oprel si hlavu o ruku a nahol sa ponad súdnu lavicu.

„Koľko ešte budeme musieť čakať, pán Folkes?“ spýtal sa.

Norm pozrel na hodinky, pokrčil plecami a odvetil: „Prepáčte, vaša ctihodnosť, mal by doraziť každú chvíľu.“

Súdna úradníčka zašuchotala papiermi pred sebou. V miestnosti znovu nastalo ticho.

„Aby bolo jasné, pán Folkes, ste veľmi skúsený žalobca a predpokladám, že viete, že ma nič tak neirituje ako nedochvilnosť,“ povedal sudca.

Norm prikývol. Znovu sa ospravedlnil a potiahol sa za golier, keď líca sudcu Parksa začali meniť farbu. Čím dlhšie tam Parks musel sedieť, tým červensiu mal tvár. To bol maximálny prejav jeho emócií. Nikdy nezvyšoval hlas, na nikoho nedvíhal prst – len sedel a fučal. Bolo o ňom známe, že neznáša meškanie.

Moja klientka, päťdesiatpäťročná bývalá prostitútka Jean Marieová, sa ku mne naklonila a zašepkala: „Čo sa stane, ak ten poliš nepríde, Edie?“

„Príde,“ ubezpečil som ju.

Vedel som, že poliš príde. No zároveň som vedel, že bude meškať.

Postaral som sa o to.

Fungovalo to iba vtedy, keď bol žalobcom Norm. Pred dvoma dňami som podal návrh na zamietnutie obvinení, tesne pred piatou, keď už úradníčka z podateľne odišla domov. Po rokoch praxe som mal presnú predstavu o tom, ako rýchlo podateľňa spracuje návrh a určí termín vypočutia. Vzhľadom na oneskorenie nám ten termín nepridelia skôr než dnes a bude problém nájsť voľnú súdnu sieň. Návrhy sa bežne vybavujú popoludní okolo druhej, ale žaloba aj obhajoba sa dozvedajú, kde to bude, len pár hodín pred začiatkom. Na tom však nezáležalo. Norm bude mať ráno robotu s predbežnými pojednávaniami a ja takisto. Zvyk kázal spýtať sa súdneho úradníka, v ktorej sme súdnej sieni, ten to mal overiť na počítači a oznámiť nám, v ktorej súdnej sieni sa neskôr v ten deň bude prejednávať náš návrh. Len čo súdny úradník potvrdil, kde sa bude návrh prejednávať, každý žalobca okrem Norma by bol zobral mobil, zavolať svojmu svedkovi a oznámil mu, kam sa má dostaviť. Norm to nerobil. Nenosiť totiž so sebou mobil. Nedôveroval mobilom. Bol presvedčený, že vysielajú všemožné škodlivé rádiové vlny. Norma som našiel ráno na predbežnom pojednávaní a oznámil som mu miesto popoludňajšieho prerokovania. Norm sa spoľahol, že jeho svedok spraví to isté, čo by urobil on, keby som mu nepovedal číslo siene. Jeho svedok by si musel overiť číslo na tabuli.

Tabuľa sa nachádza v miestnosti číslo 1 000 v budove súdu – v kancelárii súdnej úradníčky. V tej kancelárii, kde čakali rady ľudí na zaplatenie poplatkov, stála biela tabuľa so zoznamom pojednávaní a návrhov, ktoré sa mali prerokovať v daný deň. Tabuľa slúži na to, aby svedkovia, policajti, okresní štátni zástupcovia, študenti práva, turisti a právnicki videli, kde sa čo v budove práve kedy koná. Hodinu pred prerokovaním návrhu som išiel do miestnosti číslo 1 000, postavil som sa chrbtom k úradníčke, našiel som na tabuli prerokovanie môjho návrhu, zotrel som číslo súdnej siene a načmáral som nové. Malý trik. Nič také ako dlhé riskantné operácie, ktorým som sa venoval, keď som bol desať rokov

podvodníkom. Odkedy som sa stal právnikom, dovolil som si občasný návrat do starých čias.

Vzhľadom na to, ako dlho tu človek musel čakať na výťah, som si povedal, že Normov svedok by sa mal oneskoriť asi o desať minút.

O dvadsať minút vošiel do súdnej siene detektív Mike Granger. Počul som, ako sa za mnou otvorili dvere, ale hneď som sa neobrátil. Len som počúval Grangerove kroky na dlaždiciach – kráčal takmer rovnako rýchlo, ako sudca Parks kopkal prstami po stole. No potom som začul ďalšie kroky. To ma prinútilo obzrieť sa.

Za Grangerom vstúpil do súdnej siene muž v strednom veku, ktorý mal na sebe drahý oblek, a posadil sa vzadu. Bol okamžite spoznatelný vďaka hrive plavých vlasov, radu bielych zubov ako z televíznej reklamy a bledej pokožke človeka, ktorý pracuje v kancelárii. Rudy Carp patrila medzi právnikov, ktorí celé mesiace rozoberali prípady vo večerných správach, chodili do vysielania kanála Court TV, ich tváre sa objavovali na obálkach časopisov a na toto všetko mali aj potrebné schopnosti. Bol to on, advokát hviezd.

Nikdy som sa s ním nestretol. Nepoľovali sme v tom istom spoločenskom revíri. Rudy chodil dvakrát do roka na večeru do Bieleho domu. Sudca Harry Ford a ja sme raz do mesiaca pili lacnú škótsku. Kedysi som mal problém s alkoholom. Teraz už nie. Pil som raz do mesiaca. Len dva poháriky. Mal som to pod kontrolou.

Rudy zamával mojím smerom. Obrátil som sa a videl som, že sudca uprene hľadá na detektíva Grangera. Keď som sa zvrtol naspäť, Rudy mi znovu zamával. Až vtedy som si uvedomil, že máva mne. Odmával som mu, potom sa obrátil a pokúsil som sa znovu sústrediť. Za ten svet som nevedel prísť na to, čo hľadá v mojej súdnej sieni.

„Vďaka, že ste prišli, detektív,“ povedal sudca Parks.

Mike Granger vyzeral ako typický newyorský policajný veterán. Mal frajerskú chôdzu – vytiahol puzdro s pištoľou, vybral si z úst žuvačku a prilpil ju na puzdro, to potom nechal pod stolom obžaloby. Na súde neboli povolené zbrane. Policajti si mali odkladať zbrane u ochranky. Ochrankári dali väčšinou starým policajným veteránom pokoj, ale ani veteráni bežne nenosili zbrane k lavici svedkov.

Granger sa teraz usiloval vysvetliť, prečo mešká. Sudca Parks ho prerušil pokrútením hlavy. Nech si to nechá na svedeckú výpoveď.

Počul som, ako Jean Marieová vzdychla. V odfarbených vlasoch je presvitali čierne korienky a prsty sa jej chveli, keď si ich zdvihla k ústam.

„Nebojte sa. Už som vám vravel, že nepôjdete naspäť do basy,“ povedal som.

Na súd prišla v čiernom nohavicovom kostýme. Vyzeral na nej dobre – dodával jej trochu viac sebaistoty.

Kým som sa snažil povzbudiť Jean, Norm odštartoval šou a predvolal Grangera na lavicu svedkov. Granger odrecitoval prísahu a Norm s ním prešiel okolnosti Jeaninho zatknutia.

V ten večer išiel autom po priesečníku 37. ulice a Lexington Avenue a uvidel Jean, ako stojí pred masérskym salónom s taškou v ruke. Granger o nej vedel, že má záznam v registri trestov. Zastal a zamieril k nej. Predstavil sa a ukázal jej odznak. Vtedy vraj uvidel, ako jej z hnedej papierovej tašky trčí narkomanské náčinie.

„Aké narkomanské náčinie?“ spýtal sa Norm.

„Slamka. Závislí ju bežne používajú na šnupanie narkotík. Úplne jasne som videl, ako jej trčí z tašky,“ odvetil Granger.

Sudcu Parksa to neprekvapilo, ale aj tak prevrátil oči. Verte či nie, za posledných šesť mesiacov zadržala newyorská polícia šesť mladých černochohov za držbu narkomanského náčinia, lebo mali pri sebe slamky, ktoré im väčšinou trčali z papierových pohárov.

„A čo ste potom spravili?“ spýtal sa Norm.

„Pre mňa je držba narkomanského náčinia pravdepodobným dôvodom na zatknutie. Sľečna Marieová má záznam v registri trestov, ktorý súvisí s drogami, tak som jej prehľadal tašku a vnútri som našiel drogy. Päť vrecúšok marihuany na dne tašky. A tak som ju zatkol.“

Vyzeralo to, že Jean pôjde do basy. Druhý trestný čin v súvislosti s drogami za dvanásť mesiacov. Tentoraz žiadna podmienka. Bude dva alebo tri roky sedieť. Aspoň máličko z toho si už odsedela, lebo po zatknutí trčala tri týždne v cele, kým som presvedčil agenta na kauciu, aby mi pre ňu vypísal zmenku.

Na to zatknutie som sa jej dôkladne vypytoval. Povedala mi pravdu. Jean mi vždy hovorila pravdu. Detektív Granger ju zastavil, lebo sa s ňou chcel zadarmo zabaviť na zadnom sedadle svojho auta. Jean mu povedala, že s tým už sekla. A tak Granger vystúpil z auta, schmatol jej tašku, a keď vnútri uvidel trávu, zmenil pesničku – oznámil jej, že odteraz od nej chce pätnásť percent zo zisku, inak ju zatkne rovno na mieste.

Steve Cavanagh

# FIFTY FIFTY

Preložila Marína Gálisová

**Ljndeni**

# DVA

## KATE

Kate Brooksová tuho spala, zababušená do vlnených diek, s legínami a tričkom z posilňovne oblečenými pod pyžamom z kolekcie Taylor Swiftovej a s dvoma pármí hrubých bielych podkolienok. Akokoľvek sa naťahovala so starými radiátormi vo svojom byte, nedokázala ich presvedčiť, aby hriali. Ateliérový byt inzerovali na prenájom ako „*Exkluzívny obytný priestor s funkčným ústredným kúrením*“. Dva radiátory na opačných koncoch miestnosti sa teoreticky dali chápať ako funkčné ústredné kúrenie. Kate sa teda musela každý večer pred tým, ako si ľahla, naobliekať. A keď poriadne udrela zima, nevedela, čo má robiť.

Z mobilu sa jej ozval alarm – elektronický zvonec, ktorý sa s každou sekundou zosilňoval. Katina ruka sa vynorila z postele, švihla smerom k nočnému stolíku. Dvakrát prešla prstom po obrazovke, aby zvuk vypala. Svižne stiahla ruku späť pod paplón a v polospánku sa obrátila na druhý bok.

Telefón znovu zadرنčal.

Tentoraz sa prinútila otvoriť oči. Zvuk z mobilu vôbec nepripomínal nastavený budík. Uvedomila si, že jej volá šéf – Theodore Levy. A nielen to, ale prvý raz mu zložila.

„Zdravím, pán Levy,“ ozvala sa zachrípnuto.

„Oblečte sa. Potrebujem, aby ste dobehli do kancelárie, vzali odtiaľ jeden dokument a potom sa so mnou stretli na prvom okrsku v Tribecce,“ povedal Levy.

„Samozrejme. Čo vám mám priniesť?“

„Scott je práve teraz v práci a rieši nejaké línie pre obhajobu, ale potrebujem ho tu. Vy pripravíte zmluvu o zastupovaní s Alexandrou Avelinovou. Doneste mi ju sem. Do štyridsiatich piatich minút nech je tu. Neopovážte sa meškať.“

A s tým zložil.

Kate odhodila prikrývky a vyliezla z postele. Taký bol život čerstvo promovanej právničky. V tejto brandži si odrábala prvý polrok, na licenci jej ledva uschol atrament. Scott, ďalší koncipient vo firme, už bol na mieste, a dôvod, pre ktorý nemohol vyzdvihnúť to, čo Levy potreboval, práve on, bol Kate ukradnutý. Levy štekal rozkazy, ľudia ich plnili. Bez ohľadu na to, že niečo sa dalo urobiť aj jednoduchšie alebo rýchlejšie. Kým všetci lietali ako s nasoleným zadkom, Levy bol spokojný.

Pozrela na hodinky. Bude potrebovať taxík. Do firmy mala z bytu dvadsať minút. Skúsila si tipnúť, koľko jej potrvá cesta z firmy na prvý okrsok, a usúdila, že to bude pravdepodobne ďalších dvadsať minút.

Nemá sa kedy ani osprchovať.

Strhla zo seba pyžamo aj legíny a tričko z posilňovne, obliekla si blúzku a biznisový kostým. Sukňa bola pokrčená, ale na to sa mohla vykašľať. Keď si natahovala pančuchy, na pravom lýtku sa jej pustilo očko. Posledné pančuchy. Zahrešila a šla si hľadať topánky. Udrela si hlavu o oblúkový vchod, ktorý delil posteľ od malého priestoru, do ktorého nejako napratala gauč a knižnicu – ten priestor sa totiž tváril ako obývačka. Rozsekla si čelo, štípalo to a ostro sykla.

„Doriti,“ zamrmľala.

Pri dverách bytu ležali adidas. Obula si ich, vzala si kabát, kabelku a vyrazila.

O dvadsať minút vystúpila z taxíka na Wall Street, požiadala šoféra, aby na ňu počkal, a rozbehla sa ku vstupu do svojej budovy. Kartou si otvorila vchod, dobehla k zasklenej recepcii, kde za stolom sedel ochranár. Výťah cinkol. Dvere sa začali otvárať a Kate urobila krok, pripravená nastúpiť. Z výťahu vyklusol Scott s fasciklom pod pazuchou. Narazil do nej, plecom o plece, až sa Kate zvrtila.

„Prepáčte, Kate. Musím letieť. Levyho sekretárka stále tlačí tú zmluvu o zastupovaní. Nemal som ju kedy vziať a Levy ma chce mať okamžite na okrsku.“

„Počkajte na mňa, ja sa zdržím len dve minúty a vonku ma čaká taxík,“ povedala.

Scott prikývol, obrátil sa a rozbehol sa k východu.

Kate stlačila gombík dvadsiateho piateho poschodia dvadsaťpäťkrát a každé stlačenie počas stúpania výťahu nahlas odpočítala. Levyho

sekretárka Maureen chvatne vyťahovala stránky z tlačiarne. Vložila ich do fascikla a podala Kate.

„To je tá zmluva?“

Maureen prikývla. Stránky boli po tlači ešte teplé.

*Prečo na ne nemohol počkať Scott a rovno ich vziať so sebou?*

Na také otázky už dávno prestala hľadať odpovede. Vo svete veľkej právnickej firmy sa nik nezamyslel nad tým, či vyslať do akcie dvadsať právnikov a päťdesiat úradníkov, ak tým získal sekundový náskok pred protistranou. Poslali ju po zmluvu, pretože ju po ňu mohli poslať. Kate sa vrátila do výťahu, zvolila prízemie a potom prostredníkom došla do gombíka, ktorým sa zrýchlene zatvárali dvere. *Makaj, makaj, makaj*, mumlala si pod nos, kým sa dvere zasúvali dohromady.

Keď sa potom dvere otvorili na prízemí, Kate sa z nich vyrútila. Ochrankár sa postavil a vlastnou kartou odomkol dvere. Chytil do ruky kľučku a otvoril jej ich.

„Ďakujem,“ povedala Kate bez dychu a vybehla do zimy.

A zastala ako prikovaná.

Jej taxík bol preč.

Scott.

*Hovädo.*

Zúrivo sa obzerala po ulici. Ani stopy po taxíkoch. Otvorila si na mobile aplikáciu Uber. Jej otec Uber neuznával a veľakrát ju dôrazne vystríhal, aby ho nepoužívala. Aplikácia hlásila, že o dva bloky ďalej je voľný vodič.

Auto dofrčalo o pár sekúnd a Kate sa vrhla na zadné sedadlo. Bol to ford s modrou metalízou, staré auto s interiérom páchnucim psinou. Vnútri bolo tma a nedovidela dobre na vodiča, ale rozoznala, že je to chudý blondín s potetovanými ramenami.

*Scott je fakt strašné hovädo.*

Scott dostal prácu štyri mesiace po Kate. Firma Levy, Bernard a Groff poskytovala kompletne právne služby. To znamenalo, že vedela skryť vaše milióny, aby ste nezaplatili ani cent na daniach, oškľbať vášho ex na rozvodovom vyrovnaní, žalovať každého, kto vás nasral, a to z akéhokoľvek dôvodu, a ak by už naozaj došlo na lámanie chleba, tak v najhoršom mali Theodora Levyho – šampióna v súdnych sporoch a trestného právnika. Kate si pohadzovali po pár oddeleniach, až sa napokon usadila na

trestnom. Na tú robotu mala nadanie. A bolo to vidieť. Levy mal v tíme tucet právnikov, ale na vlastných prípadoch rád spolupracoval s novými, aby sa skúsenejší právnici mohli sústrediť na zarábanie pre firmu.

Kate si povšimla, že Levy má najradšej spoluprácu s mladými právnikami.

Scott dorazil na trestné pred mesiacom a okamžite si so šéfom sadli. Bol to Levyho protežant. Kate to bolo jasné. Ona s Levym absolvovala iba jeden obed, a to bola na oddelení o dva mesiace dlhšie ako Scott. Ten za štyri mesiace od svojho nástupu obedoval so šéfom už štyrikrát. Kým Levy bol nízky a pripomínal žabiaka, Scott bol vysoký, chudý a s takými ostrými lícnymi kosťami, že by sa na nich dalo filetovať. Jeho vycivenej tvári kraľovali tmavomodré oči, ktoré z nejakého dôvodu stále žiarili, akoby za každou očnou guľou svietila malá žiarovôčka.

Teraz obral Kate o taxík a ona si povedala, že len čo budú chvíľu osamote, dá mu to vyžrať.

Vodič mlčal a onedlho vystúpila z auta a zamierila do budovy okrsku.

Vnútri bol hotový cirkus.

Dav právnikov z najlepších manhattanských firiem, a všetci čakali.

Všimla si Levyho a Scotta, usadených na hliníkovej lavici vzadu v miestnosti, zabratých do rozhovoru. Aby sa k nim dostala, musela sa v malom priestore čakárne pretisnúť pomedzi dobrú desiatku ďalších právnikov. Niektorých spoznala z telky. Niektorých spoznala z ich vlastných reklám alebo z fotiek v odbornom časopise Americkej advokátskej komory. Toto boli právnici, ktorých na akciách komory vždy fotografovali. Nebol medzi nimi nikto mladší ako štyridsať rokov. Všetci do jedného boli bieli. Bohatí. Muži.

Všetci do jedného ju ignorovali.

„Pardon,“ povedala Kate, keď sa pretláčala cez dav. Niektorí boli zahĺbení do skupinových rozhovorov. O golfe. Všetci bohatí bieli právnici milovali golf. Ostatní sa hádali a niekoľko mužov sa venovalo telefónom. Ani jeden s ňou nenadviazal očný kontakt. Hlavu držala sklonenú, posúvala sa dopredu a zdvorilo, miernym tónom mrmlala „pardon“. V strede davu, kde sa už plecيا obtierali o plecيا, sa na jej krížoch ocitli dlane a jemne sa posúvali, a keď sa pohla, tie dlane zmizli a ona pocítila inú dlaň na zadku, potom pocítila, ako jej prsty stisli najskôr stehno, potom zadok.

Steve Cavanagh

# SEDEM DNÍ

Preložil Vladislav Gális

**Ljndeni**

# 1. KAPITOLA

## EDDIE

Nevyhľadávam problémy. Ani nemusím.

Problémy si ma vždy nájdu aj samy.

Keby sa s tým spájali peniaze, možno by mi to tak neprekážalo. Niektorí ľudia sa stanú právnikmi v nádeji, že veľa zarobia. Prachy sú fajn, nechápte ma zle. Napchaté vrecká mám rád presne tak ako všetci ostatní, ale zároveň chcem v noci normálne spať. Čím viac máte peňazí vo vrecku a čím viac svinárov vypustíte na ulicu, tým horšie spávate. Bohatstvo advokáta, ktorý robí trestné právo, sa dá merať podľa bankového účtu a podľa váhy vecí, ktoré mu ťažia svedomie. Až do toho dňa, toho magického dňa, keď to takému právnikovi jednoducho začne byť jedno. Odvtedy sa už bohatstvo meria len prachmi a dá sa užívať bez toho, aby sa človeku pri tom plietlo do cesty svedomie.

Ja som sa po tej ceste nikdy nevybral. Obhajoba vinného klienta bola u mňa vždy proti pravidlám. To zo mňa robí buď najhoršieho, alebo najlepšieho obhajcu na svete, závisí to od uhla pohľadu. Síce som sa nad tým občas zamyslel, ale bral som to tak, že ak by som bol ozaj na mizine, stačilo by mi na víkend zakotviť pri hráčskych stoloch v Las Vegas a mal by som dosť na preklenutie zlého obdobia. Minulosť profesionálneho podvodníka sa človeku zíde, keď sa načas minú trestnoprávne prípady. Momentálne sa mi však darilo. Moja nová partnerka Kate Brooksová bola hotová kúzelníčka. Väčšinou vytriasala prachy z klobúkov veľkých právnických a iných firiem v kolektívnych žalobách za sexuálne obťažovanie. Šlo jej to až diabolicky dobre. Plus naša vyšetrovatelka Blochová, ktorá sa ku mne pripojila spolu s Kate, bola asi to najvynaliezavejšie súkromné očko, aké som kedy stretol. Blochová a Kate sa priatelili od detstva a to dosť pomáhalo roztopiť Blochovú. Blochová toho totiž veľa nenahovorila. Väčšinou sa zhovárala s Kate. Niežeby sa nesprávala

priateľsky – keď mala čo povedať, tak to povedala, a vždy sa ju vyplatilo počúvať.

Moja trestnoprávna prax prekvitala. Harry Ford, newyorský sudca na penzii a momentálne môj právny konzultant, rokoval v kancelárii s klientmi, kým ja som si zodieral podrážky na Center Street a v budove brooklynského súdu. Harry dával prednosť kancelárskym priestorom, aby sa mohol venovať svojmu psovi Clarenceovi, z ktorého sa stal prakticky úplne firemný inventár.

Jediné, čo nám ako novej firme chýbalo, bola dobrá sekretárka, ktorá by dvíhala telefón, zapisovala a organizovala nám život. Právnici bez dobrej administratívnej podpory nestoja za nič a väčšinou nemajú ani polovicu rozumu ako ich sekretárky.

Kate už uverejnila na internete inzerát, že hľadáme sekretárku do právnickej firmy, a preberala žiadosti. Dnes ráno sa mal k nám niekto dostať na pohovor a Kate pri tom chcela mať aj mňa. Boli sme partneri, všetko sme si delili fifty-fifty vrátane rozhodnutí, dobrých či zlých. Pohovor mal byť o štvrti na desať. Sídliť sme v Tribeci, rovno nad tetovacím salónom. Kate túžila po kanceláriách v nablýskanom mrakodrape neďaleko Wall Street – samé sklo, borovicové drevo a koža. Ja som na takom mieste nedokázal pracovať a Kate sa nado mnou zľutovala, dovolila mi prenajať nám blchárňu nad tetovacím salónom s názvom Stinkin' Ink.

Kate si s Blochovou posúvali hromady papierov okolo kopírky, Harry sedel na gauči v malom priestore recepcie a pri ňom bol Clarence. Nedávno kúpil Clarenceovi nový hi-tech obojok s lokalizátorom na báze GPS. Teraz sa už desať minút bezúspešne pokúšal tento zázrak techniky aktivovať. Ja som presviedčal kávovar, aby vyprodukoval niečo, po čom mi z časa nezlezú tri vrstvy kože, keď dole zabzučal zvonec.

„Eddie? Otvoríš tie dvere? Stavím sa, že je to Denise,“ ozvala sa Kate.

„Kto?“

„Denise Brownová, žiadateľka o miesto sekretárky. Nečítal si jej životopis?“

„Ty si mi dávala nejaký životopis?“

„Minulý týždeň. Pravdepodobne ti stále leží na stole.“

Nepamätal som si, že by som ho čítal. To neznamená, že som ho nedostal. Administratíva je moje slabé miesto.

Tlačidlom som otvoril vchodové dvere a čakal som nad schodiskom.

Začul som ťažké kroky a zamyslel som sa, či má Denise na nohách baganče. Nahol som sa nad zábradlie. A hore schodmi som uvidel vychádzať posledného človeka na svete, ktorého som teraz túžil zazrieť.

Mal na hlave klobúk, oblečený bol v starom sivom plášti, ktorý mu určite darovala dnes už nebohá partnerka, pretože nič iné by neospravedlnilo, že ho stále nosí. Pod plášťom mal oblek na mieru a v obleku bolo naprataných osemdesiat kilogramov čistého darebáctva.

„Ak neprichádzate žiadať o miesto sekretárky, obávam sa, že budete musieť odísť,“ povedal som.

Vyšiel po schodoch až celkom hore, nadvihol si klobúk a venoval mi úsmev, ktorý mi pripomenul krokodíla tesne predtým, ako mi odhrýzne kus zadku.

„Moje sekretárske zručnosti už nie sú, čo bývali,“ povedal.

„Viete písať všetkými desiatimi a variť kávu? Ak áno, miesto je vaše. Neplatíme dobre, ale robota je ešte horšia.“

„Prišiel som kvôli robote, Eddie. No nemá nič spoločné s písaním všetkými desiatimi. Smiem vojsť?“

Volal sa Alexander Berlin. Keď som ho naposledy videl, pracoval pre ministerstvo zahraničných vecí. Vraj sa odvtedy mihol všelikde inde – v CIA, NSA, na ministerstve spravodlivosti. Bol to profesionálny vybavovač a špecialista na čierne operácie, ktorý ohýbal zákony, aby vydobyl to, kvôli čomu ho práve zamestnávala tá-ktorá inštitúcia federálnej vlády. Vedel, kde ležia pochované mŕtvolky, ktoré má na svedomí vláda. Ak mal pre mňa nejakú robotu, tak som o ňu nemal záujem.

„Nepotrebujem robotu. Nech je akákoľvek, moja odpoveď bude znieť nie.“

„Ešte ste si nevypočuli, o čo ide. Pusťte ma dnu na desať minút a jednu šálku horúcej kávy. Ak vás nepresvedčím, okamžite odídem. Bez urážky. Bez zatrpknutosti.“

„Myslím si, že je predčasné tvrdiť, že nezatrpknete, keď ste zatiaľ neochutnali moju kávu. A moja odpoveď sa vám nebude páčiť. Nemám záujem, Berlin.“

Vonku očividne pršalo. Jeho starý plášť bol premočený a na schodiskový koberec z neho kvapkala voda. Zatiaľ sme nemali čas dať vyčistiť koberce a voda z jeho plášte začínala na špinavej ploche vytvárať čisté miesto.

„Vypočujte si ma, Eddie. Prosím,“ povedal Berlin.

„Najskôr chcem vedieť jeden dobrý dôvod, prečo by som to mal urobiť.“

Berlin si zložil z hlavy klobúk, pozrel na mňa spod ťažkých mokrých viečok a povedal: „Lebo ak si ma nevypočujete, tak sa jeden devätnásť-ročný chalan stane obeťou vraždy.“

„Vraždy? Kto ho zavraždí?“

„Prísne vzaté, ja.“